

καὶ πέμπτον συλλογὴ παρομοιωῶν καὶ τὸ τρίτον ἔκθεσις θεραπευτικῶν μέσων κατὰ τοῦ δήγηματος ὁφείας, δοθέντος ὑπὸ τοῦ Βούδα τῷ Ἀνάνδῃ.

Τὸ χειρόγραφον ἀρχεῖται ὡςδε: — «Τοῖς Παθαγάταις χαίρειν. Προτί-
θεμαι νὰ γράψω ἐπιθεοκίμασμένην σύνψιν ἱατρικῆς, καλουμένην Νε-
θανιτάκα, βασιζομένην ἐπὶ τοῦ λαμπροῦ συστήματος τῶν Μαχρασῆ ὅσον
συνετέθη ὑπ' αὐτῶν ἐν ἀρχαίοις χρόνοις. Ὁ, τίθῃποτε καὶ ἵνα ἡ χρησιμὸν
εἰς τοὺς ἐκ διαφόρων νοσημάτων πάσχοντας ἄνδρας καὶ γυναῖκας ὡς καὶ
ὅ,τι δῆποτε εἶναι χρήσιμον εἰς τοὺς παῖδας ἐκτεθήσεται ἐν τῷ ἔργῳ τού-
τῳ. Τοῦτο θὰ συστήσῃ ἑαυτὸ εἰς τοὺς ἰατροὺς ἐκείνους, οἵτινες τέρπον-
ται ἐν τῇ βραχυλογίᾳ ἕνεκα ὅμως τῆς πολλᾶς πλοῦτος τῶν ἐν αὐτῷ
συνταγῶν εὐπρόσδεκτον ἔσται καὶ ἐκεῖνοι, τὰ πνεύματα τῶν ὁποίων
ἀρέσκονται εἰς πολλὰς λεπτομερείας». Ὁ πρόλογος καταλήγει διὰ τῆς
προειδοποιήσεως ὅτι τὸ βιβλίον δὲν πρέπει νὰ δίδεται εἰς πρόσωπον, ὅπερ
δὲν ἔχει υἱόν, οὔτε εἰς πρόσωπον στερούμενον ἀδελφοῦ, οὔτε νὰ διδάσκων-
ται τὰ ἐν αὐτῷ διδάγματα πρὸς πρόσωπα, μὴ ἔχοντα μαθητάς. Τὸ χει-
ρόγραφον ἀποτελεῖται ἐκ 45 φύλλων, πάντα τῶν ὁποίων ἀντεγράφησαν
ἔδῃ τὸ πλεῖστον αὐτοῦ μετεφράσθη ὑπὸ τοῦ διδάκτορος Χέρνλ καὶ ἀμ-
φότερα δημοσιευθήσονται κατὰ τμήματα ὑπὸ τῆς Βεγγαλικῆς Ἀσια-
τικῆς Ἑταιρίας. Ὁ διδάκτωρ Χέρνλ ἀνεκάλυψεν ἐν ἱατρικοῖς συγγράμ-
μασι σωζομένοις εἰσέτι ἐν Βεγγάλῃ τὰ ἴχνη ἐνίων τῶν ἐν τῷ χειρογράφῳ
συνταγῶν. Αἱ δαπάναι τῆς ἐκδόσεως καὶ δημοσιεύσεως τοῦ χειρογράφου
καταβλήθησονται ἀπὸ κοινοῦ ὑπὸ τῶν κυβερνήσεων τῆς Ἰνδικῆς καὶ τῆς
Βεγγάλης ἡ τελευταία αὕτη μάλιστα ἀπῆλλαξε τὸν διδάκτορα Χέρνλ
τῶν ἄλλων αὐτοῦ καθηκόντων κατὰ τὸν χρόνον, ὅστις ἀπαιτεῖται πρὸς
συντελεσιν τοῦ ἔργου, ἐνῷ ἡ κυβερνήσις τῆς Ἰνδικῆς ἀνέλαβε τὴν πλη-
ρωμὴν τῶν δαπανῶν, ὅσαι συνδέονται πρὸς αὐτὴν ταύτην τὴν ἐκδοσιν
συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν φωτογραφικῶν πανομοιότυπων ἐκάστης
σελίδος χειρογράφου. Προσθετόν ὅτι ὁ διδάκτωρ Μπύλερ, ὁ διάσημος
ἀσιανολόγος τῆς Βιέννης, κατέληξεν ἀνεξαρτήτως τῶν σκέψεων τοῦ δι-
δάκτορος Χέρνλ εἰς τὸ αὐτὸ καὶ ὁ τελευταῖος οὗτος συμπέρασμα ὡς πρὸς
τὴν ἀπομεικρυμένην ἀρχαιότητα, εἰς ἣν ἀνάγεται τὸ χειρόγραφον
τούτο.

ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΑ.

ΕΙΔΗ ΕΥΦΥΙΑΣ.

Ὁ καθηγγητὴς τοῦ πανεπιστημίου Τυβίγγης κ. Ρυμελὲν ζητεῖ νὰ
ἀνακαλύψῃ τί τὸ ἀποτελοῦν τὴν πρωτοτυπίαν τῆς εὐφυΐας καὶ τὰς δια-
φορὰς τῆς μὲν ἀπὸ τῆς δέ. Ἡ ἀντίληψις εἶναι ὁ πρῶτος ὅρος καὶ ἡ ἀφε-
τηρία πάσης γνώσεως. Ἡ καλὴ κατάστασις τῶν ὀργάνων μεγάλῃν κέ-
κτῃται σπουδαιότητα ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ
οὐσιώδης. Τὸ μᾶλλον διαπεραστικὸν ὅμμα δὲν εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον βλέ-
πει καλλίτερον τὰ πράγματα ὑπὸ τὴν ἀληθῆ αὐτοῦ μορφήν. Ἐκτὸς τού-
του, τὴν αἰσθητὴν ἐντύπωσιν δύνανται νὰ συνοδεύσῃ πλεῖστοι ὅσαι
ιδεαί, λίαν διάφοροι πρὸς ἀλλήλας, ἀδύνατον ὅμως ἀποβαίνει νὰ ὑποδεί-
ξῃ τις ποία διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ Νεύτωνος, ὅστις ἐκ τῆς ὕψους
μῆλου περόντος κατὰ γῆς ὑψώθη εἰς τὴν ιδεάν τοῦ ὑψίστου φυσικοῦ νό-
μου καὶ τοῦ ἀπλοῦ ἐργάτου, ὅστις μηχανικῶς καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀτομικῆς
σκέψεως προσβλέπει εἰς τὸ ἀντικείμενον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐργάζεται.

Ἡ ἀντίληψις ἀποτυπῶνται ἐν τῇ μνήμῃ, χάρις δὲ εἰς τὴν ἐναποθή-
κυσιν ταύτην τῶν ἐντυπώσεων ἀναπτύσσεται ἡ φαντασία, ἥτις εἶναι
ὁ ὅρος πρωτοτύπου καὶ δημιουργικῆς σκέψεως. Ἡ ἀληθὴς σκέψις ἐκφρά-
ζεται διὰ διαφόρων τύπων τῆς γλώσσης. Ὁ διανοητικὸς ἡμῶν πλοῦτος
εἶναι σχεδὸν ἀνάλογος πρὸς τὴν ἔκτασιν τοῦ λεξιλογίου ἡμῶν. Κατὰ τὰς
κατὰ προσέγγισιν γενομένας στατιστικὰς, ἁγγλὸς εὐπαίδευτος κατέχει θη-
σαυρὸν τριῶν μέχρι τεσσάρων χιλιάδων λέξεων, ἐνῷ ἀπλοὺς χωρικὸς μό-
λις γινώσκει τριακοσίας σχεδὸν λέξεις. Ἐνῷ δὲ ἐν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ
εὐρηγται πέντε χιλιάδες ἐξακόσιοι τεσσαράκοντα δύο διάφοροι λέξεις ἐν
τῷ Σαίξπηρῳ ἀπαντῶσι πεντεκαίδεκα χιλιάδες. Μεταξὺ τῶν λέξεων

τούτων δέον νὰ διακρίνωμεν ἐκεῖνας τὰς ὁποίας ἐννοοῦμεν ὅταν ἀναγινώ-
σκωμεν ἢ ἀκούωμεν αὐτὰς ἀπὸ ἐκεῖνων τὰς ὁποίας χρησιμοποιοῦμεν. Ὁ
ἀριθμὸς τῶν τελευταίων τούτων εἶναι πολλῶν μικρότερος τοῦ τῶν ἄλλων.
Ὁ λόγος δὲν ἐκφράζεται πάντοτε διὰ φθόγγων δυνάτων νὰ ἐκδηλωθῇ σα-
γῆλως καὶ ἐνδομύχως. Λυπηρὸν ὅτι μικρὸν ἐμελετήθη οὗτος ὑπὸ τῶν τύ-
πων τούτων. Ὁ κ. Ρυμελὲν παρατηρεῖ ὅτι παρὰ τῇ ἰδίῳ ἐαυτοῦ, ὁ ἑσω-
τερικὸς λόγος σύγκειται ὀλιγώτερον ἐξ ἐνάρθρων λέξεων, ὥς προφέρει χα-
μηλῇ τῇ φωνῇ, ἢ ἐκ σκιῶν λέξεων, ὥσπερ ἀναγινώσκει κατὰ νοῦν ὑπάρ-
χουσιν ὁραταὶ μᾶλλον εἰκόνες ἢ ἀκουσταί. Τέλος μετὰ τὰ τρία ταῦτα
εἶδη σκέψεως ἐπέρχεται τέταρτον, ὅπερ συνίσταται ἐν τῇ ἀμέσῳ ἀντι-
λήψει τῶν σχέσεων τῶν διαφόρων ἀντικειμένων καὶ ὅπερ διαφεύγει τὴν
ἐκφράσιν. Ἡ ὑπαρξὶς τῆς ἐνεργοῦ ταύτης καὶ ἀνεκφράστου σκέψεως εἶ-
ναι προφανής, διότι ἄνευ αὐτῆς, πῶς θὰ ἐφευρίσκετο ἡ γλώσσα; Τίς
δὲν παρέστη πρὸ περιπτώσεων, καθ' ὅς συμβαίνει ὥστε νὰ μὴ δύναται
νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἀληθῆ αὐτοῦ σκέψιν ἢ νὰ ἐκφράξῃ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ
ἴττον ὅ,τι δὲν ἤθελε ἐκφράσῃ; Ὅποσα αἰσθητά ἀδυνατοῦμεν νὰ ἐκ-
φράσωμεν, καίπερ αἰσθανόμενοι καὶ κάλλιστα αὐτὰ κατανοοῦντες!

Τὰ τέσσαρα ταῦτα εἶδη σκέψεως ὑφίστανται παρ' ἐκάστῳ ἀτό-
μῳ, ἀλλὰ καὶ παρ' ἐκάστῳ ἡμῶν ἐν τῶν εἰδῶν τούτων ἐπικρατεῖ
συνεπεῖα ἰδιαίτερων περιπτώσεων. Παρὰ τοῖς μὲν ἡ σκέψις κινεῖται ἐν
μέσῳ λίαν περιορισμένου ἀριθμοῦ ἀντικείμενων καὶ εἰκόνων, τὸ λεξελό-
γιον εἶναι πτωχὸν καὶ ἡ ἀόριστος ἐμφυτος γνώσις εἶναι συχνή. Παρ' ἄλ-
λοις τὸν πνεῦμα αἱ λέξεις ἀφθονοῦσιν, αἱ ἐντυπώσεις καὶ αἱ ἀναμνήσεις
ἐκφράζονται ἀμέσως καὶ ἡ ἀνεκφράστος σκέψις ἀποτελεῖ ἐξαιρέσιν. Ἐκ-
τὸς τῆς ἐνεργείας τῶν περιστάσεων, δέον νὰ σημειώσωμεν καὶ τὰς ἰδια-
ζούσας διαθέσεις ἐκάστου ἀτόμου, ἐφ' ὧν βασίζονται καὶ τὰ ἡμέτερα ἐπαγ-
γέλματα. Αἱ διαθέσεις αὗται δὲν δύναται νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς αὐστηράν
ταξινότησιν. Τὸ μόνον, ὅπερ δύναται νὰ γείνη εἶναι ἡ εἰς δύο τάξεις διαί-
ρεσις αὐτῶν, ἐξ ὧν τᾶς μίαν ἡ μία νὰ περιλαμβάνῃ τὰς εἰς τὴν θεωρίαν
ἰδίᾳ ἀναγομένας καὶ ἡ ἄλλη τὰς εἰς τὴν πρᾶξιν μᾶλλον ἐγγιζούσας. Αἱ
πρῶται δύνανται νὰ ὑποδιαίρεθῶσιν ἀναλόγως τῆς ὠθήσεως, ἣν παρέ-
χουσιν εἰς τὸ ἄτομον ὥστε νὰ κατανοῇ εὐχερέστερον τὰς μηχανικὰς ἐνερ-
γείας καὶ ἀντιδράσεις, ἢ τὰς μαθηματικὰς σχέσεις ἢ τὰς ἀπρηχμένας
ιδέας καὶ τὰς σχέσεις τῆς αἰτιότητος. Καὶ αἱ δευτέραι περιλαμβάνουσι
τῶν αὐτῶν ποικιλίαν διαθέσεων, ἀλλ' αὗται εἶναι τόσον πολυπλοκαὶ ὥστε
ἀδύνατος ἀποβαίνει ἡ ἀπαρίθμησις αὐτῶν, τὸ μόνον κοινὸν παρ' αὐταῖς
εἶναι τὸ ἐξῆς ὅτι παρωθοῦσι τὸν τούτων εὐμοιροῦντα νὰ ἀποραστήσῃ ἐπὶ
τῇ βράσει ἀθεδαίων ἔστιν ὅτε δεδομένων ἄλλως πῶς ἢ ἐπὶ τῇ βράσει
τῆς λογικῆς.

Τέλος δυνάμεθα νὰ προσθέσωμεν ὅτι αἱ ἐποχαὶ ὡς καὶ τὰ ἄτομα
ἔχουσι τὰς ἰδίας διαθέσεις καὶ τὰ ἀτομικὰ αὐτῶν χαρακτηριστικὰ.

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΕΝ Ω ΖΩΜΕΝ.

ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑ ΥΠΟ ΠΕΠΛΟΝ.

(Διάλογος).

ΣΙΡ ΡΟΓΗΡΟΣ ΤΣΑΤΤΕΡΛΑΗ ΡΟΒΕΡΤΟΣ ΤΣΑΤΤΕΡΛΑΗ
πατὴρ. υἱός.

(Ἡ ὁκνηρὴ ἐν τῷ ἐστιατορίῳ τοῦ σίρ Ρογήρου. Ὁ σίρ Ρογήρος
πεντηκοντούτης καὶ καλῶς διατηρούμενος ἀνὴρ πίνει οἶνον·
ὁ Ροβέρτος, νέος εἰκοδιτοετής, καπνίζει σιγαρέτον).

Σίρ Ρογήρος: Ἀληθῶς οἱ τῶν κομητειῶν χοροὶ εἶναι ἐν γένει
ἀνόητα πράγματα, ἀλλὰ πραγματικῶς ἐν τῷ γλεῖνῳ μεγάλως ηὐχα-
ριστήθη.

Ροβέρτος: Δὲν ἴτο λαμπρός;

Σίρ Ρογήρος: Ὑπῆρχον ἐκεῖ μερικοὶ λίαν διασκεδαστικοὶ ἀν-
θρωποι. Ἡ κυρία Δάχλων εἶναι πάντοτε καλὴ συντροφία.